

Setembre cultural | Actualitzat el 26/07/2021 a les 21:01

Petita crònica d'un vespre d'estiu a Prats de Lluçanès

Crònica de Roser Iborra de les dues propostes escèniques que van poder veure's dissabte a la Farmàcia Vella de Prats de Lluçanès | «Bona part de la màgia del teatre és deixar-se portar sense preguntes, deixar fluir la pròpia aigua subterrània i les emocions submergides en l'oblit»

'D'una en una', una de les propostes escèniques que va poder veure's dissabte a Prats | Encarna Bassas/Joan Vall

El dissabte 24 de juliol vaig tenir la sort de poder gaudir de dos espectacles teatrals als jardins de la Farmàcia Vella, a Prats de Lluçanès. L'espai, que recentment s'ha unit als jardins de Cal Bach, és just al costat de l'Orient, la mítica sala de ball on la gent lluçanesa de la meua edat tenim tants records.

L'edifici modernista de la Farmàcia Vella, auster i esvelt, va obrir les finestres de bat a bat i va tornar a la vida amb *Pilar de dos*, la primera proposta del Festival Itineràncies d'estiu. Clàudia Gómez i Raquel Viñuales, dues noietes molt joves, gairebé idèntiques, amb camisa de quadres i faixa de castelleres i trenes llargues, van començar a deixar-se veure a les finestres de la casa històrica, fent uns lentíssims pilars de dos que converteixen l'art de fer castells en dansa, després desplegada a la gespa, a tocar d'un públic absort i agraït amb les variacions de registres de les dues actrius.

L'hora era màgica. Un cop post el sol, que havia escalfat de valent, l'aire es tornava de flor d'aigua i vellut sota els pins altíssims i un cel clapejat de núvols blancs.

'Pilar de dos', dissabte a la Farmàcia Vella de Prats de Lluçanès Foto: Encarna Bassas/Joan Vall

A la segona part, la companyia Mètrica Bàrbara, del Circuit nòmada de la Fira de Tàrrrega, format per tres noies també molt joves, ens feia una proposta de dansa i teatre físic anomenada *D'una en una* en què tot girava a l'entorn d'unes teules rústegues i primigènies. Desig de casa, de recer? Retorn a una terra nua? D'una en una, la dansa de les teules ens obria tot un univers en què descobríem la màgia de les mans, dels cossos, dels sons i dels silencis.

Se'n podrien dir més coses, sobretot si ets del gremi, que no és el cas. Jo ho resumiria amb una frase molt de poble, molt sensata: s'ha de veure. I prou. Perquè bona part de la màgia del teatre és deixar-se portar sense preguntes, deixar fluir la pròpia aigua subterrània i les emocions submergides en l'oblit.

Una vegada més, gràcies a l'Ada Vilaró, per portar-nos el teatre a casa, i gràcies als qui ho han fet possible.